

Afkicken

Ik ben een beetje aan het afkicken. Nee, nee, maakt u zich geen zorgen. Het is niet van de drugs, alcohol of het gokken. Hoewel ik graag een neutje drink en een gokje waag, heb ik er altijd voor gewaakt om daar niet aan verslaafd te raken. En van stimulerende middelen ben ik altijd ver weg gebleven. Het is meer geestelijk afkicken wat ik doe, n.l. van de dorpspolitiek. Misschien weet u, het wel, misschien ook niet, maar dat is allemaal niet zo belangrijk, maar ik mocht twaalf jaar lang de belangen van u en uw medeburgers behartigen. Je wordt dan, na onderzoek en goedkeuring van je geloofsbrieven, benoemd tot lid van de gemeenteraad en je legt daar zelfs nog een eed voor af.

Vanaf dat moment wordt je geacht om met volle overgave de belangen van degenen, die op je gestemd hebben of dat niet gedaan hebben, te behartigen. Geen gemakkelijke klus, want je wordt zo gezegd meteen in het diepe gegooid. Je krijgt gedurende enkele uren instructie hoe het vergaderen en de organisatie van raad en ambtelijk apparaat in elkaar zit en je kunt je volk gaan vertegenwoordigen. Er wordt van je verwacht dat je vanaf dat moment overal verstand van hebt, zelfs al weet je niet hoe een koe een haas vangt. Best wel spannend, maar je begint er vol moed aan.

Tegenwoordig worden er voor nieuwe raadsleden via enkele introductiebijeenkomsten gehouden, waarin ze te horen krijgen wat er van hen wordt verwacht, hoe de ambtelijke machinerie werkt, ook wel genoemd: “hoe de hazen lopen” en wat wel en vooral niet tot de mogelijkheden behoort om hun werk goed te kunnen doen. Ze krijgen een soort van scholing en als ze willen kunnen ze zich via cursussen van de eigen partij nog verder bekwamen in allerlei onderwerpen waarmee ze te maken krijgen of die ze specifiek gaan behartigen. En die zaken komen dan in hun portefeuille. .

Toen ik in 1998 voor de plaatselijke CDA in de raad kwam, waren die bijeenkomsten er niet. Je kon meteen aan de slag met het volk te vertegenwoordigen. Je probeerde nog wel wat kennis op te doen met het volgen van cursussen van de eigen partij en daar gaf ik me ook voor op. In twee avonden werd me bijgebracht wat ruimtelijke ordening inhield. Dan ben je dus snel uitgestudeerd.

Als kersvers fractielid kreeg ik de baan van fractiesecretaris toebedeeld. Wat dat inhield werd er niet bij gezegd. Ik moest in ieder geval van iedere fractievergadering een verslag maken en dat deed ik vol overgave. De computer was in 1998 nog geen veel gebruikt apparaat om je administratie bij te houden en ik teisterde dan ook vol overgave de typemachine om me na iedere vergadering de blaren op de vingers te typen, dat te gaan kopiëren en rond te brengen. Goed voor de conditie dus.

Gaandeweg merk je dat je van die baan meer kunt maken en zeker toen de computer volop zijn intrede deed. De mogelijkheden waren talloos, je werkte er gemakkelijker mee het werk breidde zich dan ook uit. En met de komst en ontdekking van de e-mail wisten zowel je medeburgers, als het ambtelijk apparaat en je fractiegenoten je ook te vinden. Gevolg? Iedere dag trof je op je mail wel berichten aan, die met je raadswerk te maken hadden of niet, maar die eventueel van nut konden zijn om je raadswerk goed te doen. En omdat ik de gewoonte had op iedere brief die ik ontving te reageren, ontstond er aldus een welig tierende administratie. Wat dat betreft kon die de vergelijking met de bureaucratie van de overheid best wel doorstaan, ook al gooide ik alle overtollige post zo snel mogelijk van de mail af. Al met al had ik het er flink druk mee.

En dan komt 9 maart 2010. De laatste raadsvergadering en dan inpakken en wegwezen. Van de ene op de andere dag is het over en uit. En je kunt van het overheidsapparaat zeggen wat je wil, maar op dit gebied is het ook letterlijk “over en uit” Je ontvangt geen schriftelijke post mee, geen e-mails, geen telefoon. Doodse stilte. Mentaal ben je echter nog volop in bedrijf. Je verwacht nog steeds één of meerdere of een heleboel e-mails, maar de bron is opgedroogd. Uit gewoonte kijk je nog regelmatig of er post binnen gekomen is, maar de bron staat echt droog en je vinger hangt verweesd boven het toetsenbord om een bericht te selecteren. En langzaam besef je dat je het echt

over en uit is. Dat je de PC kunt gaan zuiveren van allerlei gemeentelijke en partijpolitieke lectuur, dat je de papierberg in je kasten kunt gaan opruimen. En dat is dan je manier van afkicken. Of dat erg is. Nee, maar het is wel even wennen, want je hebt er toch twaalf jaar met hart en ziel aan gewerkt. Het was een mooie en verslavende tijd om dankbaar op terug te kijken en er van af te kicken.

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus